

Η ΠΕΡΙΠΛΟΚΟΤΗΤΑ ΤΟΥ «ΜΕΤΑΝΑΣΤΕΥΤΙΚΟΥ ΖΗΤΗΜΑΤΟΣ» ΣΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ™

ΣΥΜΠΕΡΑΣΜΑΤΑ, ΜΕΘΟΔΟΙ, ΕΦΑΡΜΟΓΕΣ, ΦΠΑ

Το πρόσφατο πογκρόμ στη Λέσβο απέδειξε ότι πιθανότατα δεν υπάρχει πιο συσκοτισμένο ζήτημα αυτή τη στιγμή από το λεγόμενο «προσφυγικό». Αλλά εμείς το παλεύουμε.¹ Στα όσα ακολουθούν, θα συνοψίσουμε ορισμένα χρήσιμα συμπεράσματα του τελευταίου έτους και θα προτείνουμε μια μέθοδο ανάλυσης του «μεταναστευτικού ζητήματος» για όσους ακόμη έχουν απορίες, δηλαδή για όσους ακόμη δεν έχουν πιάσει δουλειά σε χοτσπότες, ΜΚΟ ή την ΚΕΕΡΦΑ. Σε κάθε περίπτωση ελπίζουμε αυτοί να είναι πάνω από διακόσιοι νοματαίοι, ώστε να βγαίνουν τα έξοδα.

Η ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ: ΟΙ ΤΕΣΣΕΡΙΣ ΚΑΡΔΙΕΣ

Από την κατασκευή του «φράχτη του Έβρου», που έστρεψε τη μετανάστευση προς το Αιγαίο, και ειδικά από το 2015 και μετά, οι προσπάθειες της αριστεράς μας κυβέρνησης και διανόησης έχουν κατορθώσει να παρουσιάσουν το «μεταναστευτικό ζήτημα» σαν την πιο ακατανόητη διαδικασία από καταβολής κόσμου. Παρ'όλα αυτά, το πράγμα χωράει απλοποίηση και η ελληνική όψη του «μεταναστευτικού ζητήματος» μπορεί να γίνει κατανοητή αν θεωρήσουμε ότι διατάσσεται σε τέσσερα διακριτά σημεία, που στον τίτλο τα λέμε «καρδιές» για το εφέ.

Το πρώτο σημείο ας ονομαστεί κωδικά «Γερμανία», αν και περιλαμβάνει το σύνολο των χωρών της Ε.Ε. Η «Γερμανία», που λέτε, βρίσκεται σταθερά στο top-3 των μεγαλύτερων εξαγωγικών οικονομιών του πλανήτη. Και χρειάζεται εργάτες. Την ίδια στιγμή, άνθρωποι που δεν έχουν τίποτα δημιουργούνται με τη σέσουλα από την εντεινόμενη διακρατική σύγκρουση στη Μέση Ανατολή. Αλλά από τη δημιουργία του ανθρώπου που δεν έχει τίποτα, μέχρι τη δημιουργία της εργατικής δύναμης, δηλαδή του ανθρώπου που έχει εμπεδώσει την ταξική του καθίζηση και είναι έτοιμος να δουλέψει, ο δρόμος είναι μακρύς. Η κατασκευή του μετανάστη εργάτη από τη Μέση Ανατολή, είναι το δεύτερο μεγάλο κρατικό έργο των καιρών μας (το πρώτο είναι η ίδια η πολεμική σύγκρουση). Αυτό το πολυεπίπεδο έργο έχει στο κέντρο του το διακρατικό νομικό, στρατιωτικό και γλωσσικό εγχείρημα μετονομασίας των μεταναστών εργατών σε «λαθρομετανάστες» και «πρόσφυγες», αυτό που στο παρελθόν έχουμε ονομάσει «παράνομοποίηση».² Στην πράξη εξελίσσεται κατά τα γνωστά, μεταξύ συρματοπλέγματος και αστυνομικού σκύλου, μεταξύ φυλακής και απέλασης, μεταξύ ανθρωπιστών και μαφίας. Όπως άλλωστε γνωρίζουμε, εκτός από τα στρατηγικώς επωφελή του αποτελέσματα, το έργο είναι εξαιρετικά επικερδές καθεαυτό. Ένα σημαντικό κομμάτι αυτού του έργου έχει αναληφθεί από το ελληνικό κράτος, ειδικά από το 2001 και την εισβολή στο Αφγανιστάν και μετά.

Το δεύτερο σημείο ας ονομαστεί κωδικά «Ελλάδα», αν και πρόκειται για το σύνολο των χωρών «διέλευσης». Εδώ περιλαμβάνεται επίσης η Λιβύη, το Μαρόκο, η Τουρκία κλπ. Καθώς η θύελλα της διακρατικής σύγκρουσης στη Μέση Ανατολή επεκτείνεται από το 2001 και μετά, τα κράτη τύπου «Ελλάδας», είτε έχουν ήδη διαλυθεί (όπως στην περίπτωση της Λιβύης), ή αντιμετωπίζουν ισχυρές διαλυτικές τάσεις, όπως η Τουρκία, και (φυσικά) το ίδιο το ελληνικό κράτος. Ταυτόχρονα, η σταθερή διέλευση της εργατικής δύναμης από την επικράτεια τους, μόνιμη από το 1990 και μετά, έχει δημιουργήσει τεράστια κοινωνική τεχνογνωσία διαμόρφωσης μεταναστών εργατών. Οι αστυνομικοί και στρατιωτικοί μηχανισμοί των κρατών για τα οποία μιλάμε, οι δημόσιες υπηρεσίες τους και φυσικά τα αφεντικά και οι κοινωνίες τους, έχουν συσσωρεύσει πείρα, ή καλύτερα έχουν καθοριστεί βαθιά ως ήθος και ως πρακτικές, ακολουθώντας την ιστορία της παρανομοποίησης των τελευταίων εικοσιπέντε χρόνων. Χάρη σε αυτή τη μακρόχρονη διαδικασία οικονομικής εκμετάλλευσης και διαμόρφωσης τεχνογνωσίας (πρόκειται βέβαια για αυτό που αλλού αποκαλούμε «μαφιοζοποίηση»), το ελληνικό κράτος κατορθώνει να είναι η ευρωπαϊκή πρωτεύουσα της καταναγκαστικής πορνείας, του εμπορίου ωαρίων και των στρατοπέδων συγκέντρωσης και ταυτόχρονα να διεκδικεί Νομπέλ Ειρήνης™ για τον καλόκαρδο χαρακτήρα των νησιωτών του, των υποψηφίων διδασκάλων του και φυσικά της άκρας αριστεράς του.

Το τρίτο σημείο είναι το «Αιγαίο Πέλαγος». Αυτή η περιοχή της Μεσογείου δεν είναι μοναχά πέρασμα μεταναστών. Είναι ταυτόχρονα και η κομβικότερη στρατιωτική περιοχή της ελληνικής επικράτειας, το σημείο από το οποίο το ελληνικό κράτος ελπίζει να περικυκλώσει τον προαιώνιο εχθρό. Η ιδέα του «Αιγαίου» ως ελληνικής λίμνης ξεκίνησε την ύπαρξή της μετά τους Βαλκανικούς Πολέμους και ωρίμασε μέχρι την προσάρτηση των Δωδεκανήσων στα τέλη της

δεκαετίας του '40. Το «Αιγαίο» μετατράπηκε από πεδίο μάχης και τόπος εξορίας σε τόπο «τουρισμού» κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου, σε μια επιτυχημένη προσπάθεια ανταπόκρισης στο «πάγωμα» των διακρατικών ανταγωνισμών σε ολόκληρη την περιοχή. Από το 1990 και μετά όμως, καθώς η περιοχή ανακτούσε τον στρατηγικό χαρακτήρα της, ο παλιός χαρακτήρας του «Αιγαίου», δηλαδή ο συνδυασμός στρατοπέδου καταναγκαστικής εργασίας και πεδίου μάχης, ξανάρχισε να αναδύεται από το τουριστικό λούστρο. Σήμερα, εικοσιπέντε χρόνια μετά το τέλος του Ψυχρού Πολέμου, αυτός ο χαρακτήρας κρύβεται όλο και πιο δύσκολα. Η διέλευση των μεταναστών εργατών, από τη μια αναγεννά «το Αιγαίο» ως τόπο εξορίας, και από την άλλη χρησιμοποιείται από το ελληνικό κράτος ως αφορμή δημιουργίας τετελεσμένων έναντι του τουρκικού. Το πιο κραυγαλέο -αλλά όχι το μοναδικό- από αυτά τα τετελεσμένα είναι η επίσημη ελληνική διακήρυξη τον τελευταίο χρόνο ότι τα Δωδεκάνησα δεν είναι πια αποστρατιωτικοποιημένη ζώνη.³

Το τέταρτο σημείο είναι τα λεγόμενα «νησιά» και οι κοινωνίες τους. Τα «νησιά του Αιγαίου» έχουν μακρόχρονη παράδοση στη διαχείριση περισσευούμενων πληθυσμών. Εξόριστοι κατά κάποιο τρόπο και οι ίδιοι για όλο το πρώτο μισό του εικοστού αιώνα, οι «αγαθοί νησιώτες» έμαθαν να ζουν παρέα με πάσης φύσης εξόριστους και να συμπληρώνουν εισόδημα από την εκμετάλλευσή τους.⁴ Από αυτή τη σκοπιά, η μετατροπή των «νησιών» σε τουριστικούς προορισμούς κατά τη διάρκεια του Ψυχρού Πολέμου δεν ήταν τόσο μεγάλη αλλαγή όσο φαίνεται. Οι «νησιωτικές κοινωνίες» ήδη είχαν μάθει να ζουν από την εκμετάλλευση της περίπλοκης σχέσης μεταξύ κρατικής επικράτειας και «ειδικών πληθυσμών». Από μενε μόνο να μάθουν κάποιου είδους «καλούς τρόπους», οι οποίοι ξεχνιούνται με ευκολία κάθε τόσο, στα διάφορα επεισόδια με νεκρούς τουρίστες που διανθίζουν κάθε τουριστική σεζόν. Κατά συνέπεια, η εκ νέου ανάδυση των επιχειρηματικών προοπτικών τύπου «στρατόπεδο συγκέντρωσης» από το 1990 και μετά, βρήκε τους καλούς νησιώτες πανέτοιμους. Δεν είναι παρά μια εναλλακτική (και από πολλές απόψεις πολύ βολικότερη) μέθοδος υποδοχής «ξένων».

Η ελληνική διαχείριση των μεταναστών εργατών από τη Μέση Ανατολή διατάσσεται γύρω από τέσσερα σημεία. Ονομάσαμε το πρώτο σημείο «Γερμανία» και εννοούσαμε τη στρατηγική και παγκόσμια ανάγκη δημιουργίας εργατικής δύναμης. Ονομάσαμε το δεύτερο σημείο «Ελλάδα» και εννοούσαμε τον βαθιά μαφιοζικό χαρακτήρα του ελληνικού κράτους και των ελληνικών αφεντικών, ειδικά όπως αυτός διαμορφώθηκε μέσα από την παρανομοποίηση των μεταναστών εργατών από το 1990 και μετά. Ονομάσαμε το τρίτο σημείο «Αιγαίο» και εννοούσαμε τη στρατηγική σημασία της θαλάσσιας περιοχής μεταξύ των ακτών της Μικράς Ασίας και των Νοτίων Βαλκανίων. Ονομάσαμε το τέταρτο σημείο «τα νησιά» και εννοούσαμε τις μικρές σκληρές νησιωτικές κοινωνίες με τη βαριά και ακόμη ανείπωτη ιστορία.

Η κατασκευή του «φράχτη του Έβρου» και η υπολογισμένη στροφή της μετανάστευσης προς το Αιγαίο, ενεργοποίησε τα τέσσερα αυτά σημεία και τα έφερε σε διαρκή εμπλοκή μεταξύ τους. Η φαινομενική περιπλοκότητα του «προσφυγικού ζητήματος» των δύο τελευταίων χρόνων, οφείλεται σε αυτή τη διαρκή, όσο και εξαιρετικά ωφέλιμη για τους ενδιαφερόμενους, εμπλοκή. Και φυσικά στις ταυτόχρονες διαρκείς, όλο και πιο περίτεχνες, προσπάθειες απόκρυψης των μυριάδων όψεων αυτής της εμπλοκής. Είναι άλλωστε το επιτυχημένο αυτής της απόκρυψης που εξασφαλίζει πως η Ελλάδα είναι η ασφαλέστερη χώρα στον κόσμο για κάθε είδους πρόσφυγα και κατατρεγμένο!

Στα όσα ακολουθούν, θα χρησιμοποιήσουμε τα τέσσερα σημεία που εκθέσαμε παραπάνω, σε συνδυασμό με τη θέση περί «παρανομοποίησης της εργατικής δύναμης» για να ξεδιαλύνουμε ορισμένα πρόσφατα τεκταινόμενα.

ΕΛΕΓΧΟΣ ΔΙΑΒΑΤΗΡΙΩΝ ΜΟΝΟ ΓΙΑ ΕΛΛΗΝΕΣ.

ΟΙ ΑΠΟΓΟΝΟΙ ΤΟΥ ΧΙΤΛΕΡ ΠΑΡΕΝΟΧΛΟΥΝ ΤΗΝ ΑΣΦΑΛΕΣΤΕΡΗ ΧΩΡΑ ΤΟΥ ΚΟΣΜΟΥ™

ΠΑΡΑΞΕΝΑ ΣΥΜΒΑΝΤΑ

Ευτυχώς, όσοι ανησυχούν για το «προσφυγικό/μεταναστευτικό» βρίσκονται σε καλά χέρια. Οι μαχόμενοι Έλληνες δημοσιογράφοι έχουν στήσει το άγρυπνο βλέμμα τους στα πολύπαθα νησιά μας. Αναμφίβολα σε στενή συνεργασία με αγνώστου φύσεως μηχανισμούς καταμέτρησης, μας πληροφορούν ημερησίως για το πλήθος των «λαθραίων» που καταφτάνουν. Από το τέλος του προηγούμενου καλοκαιριού και μετά, το κλάμα, για άλλη μια φορά, πηγαίνει σύννεφο. Οι πρόσφυγες που καταφτάνουν είναι «σε δύο μέρες 465».⁵ Τα «πολύπαθα νησιά» δεν χωράνε άλλους 465. Οι δήμαρχοι σχεδιάζουν ξανά «λαϊκές αντιδράσεις». Τελικά οργανώνουν πογκρόμ, αλλά αμέσως μπερδεύονται και διαδηλώνουν ενάντια στην αύξηση του ΦΠΑ στα νησιά.⁶ Και πάει λέγοντας.

Από τη σκοπιά που μας μοστράρουν οι μαχόμενοι δημοσιογράφοι και οι διαμαρτυρόμενοι δήμαρχοι, η είσοδος των (καλά καταμετρημένων) μεταναστών υποψήφιων εργατών στα πολύπαθα νησιά είναι είσοδος σε αδιέξοδο. Γιατί από την είσοδό τους και μετά, οι τύχες τους αναλαμβάνονται από το ευνοούμενο ελληνικό κράτος. Που σέβεται τις συμφωνίες του (αυτό το τελευταίο με υποψία «εξάρτησης» και «υποταγής στην Τουρκία και τον Σόιμπλε»). Και συνεπώς δεν αφήνει ψυχή να φύγει, ούτε από τα «νησιά», ούτε από τη χώρα γενικώς. Η ελληνική επικράτεια είναι ένα κλειστό ασκή, καταδικασμένο να φουσκώνει έως σκασμού. Οι σχετικές παρομοιώσεις βοηθούν, οπότε μαθαίνουμε καθημερινά ότι «το κέντρο της Μόριας είναι έτοιμο να εκραγεί», γεγονός που ουδέποτε επέρχεται (αντιθέτως επέρχονται σποραδικοί θάνατοι μεταναστών εργατών).⁷

Όπως μάθαμε στα μέσα του περασμένου Νοέμβρη όμως, η αντίληψη του γερμανικού κράτους για το ζήτημα είναι ελαφρώς διαφορετική. Πράγματι, καθώς οι καταμετρήσεις περιεχομένων βάρκας με ακρίβεια μονάδας συνεχίζονταν, μάθαμε ότι το γερμανικό κράτος είχε στήσει στα αεροδρόμια του ελέγχους διαβατηρίων «μόνο για Έλληνες». Αντίθετα με τις αντίστοιχες εθνικά προσδιορισμένες αιμοδοσίες των Ελλήνων ναζιστών, οι γερμανικοί έλεγχοι κρίθηκαν εξόχως δυσάρεστοι. Και δικαίως, γιατί οι χιλιάδες περήφανοι Έλληνες που κατέφταναν ημερησίως στα γερμανικά αεροδρόμια, υφίσταντο παραδοσιακή γερμανική μεταχείριση:

Κατά την άφιξη της πτήσης της Aegean στη Φρανκφούρτη, μας έβγαλαν από την πίσω πόρτα του αεροπλάνου μέσα στο κρύο, μας άφησαν να ξεπαγιάσουμε στο ταρμάκ, μας επιβίβασαν σε λεωφορεία, μας αποβίβασαν πάλι στο ταρμάκ, μας μετέφεραν με τα πόδια σε κάποιο απόμακρο μέρος και μας έστησαν στην ουρά για 30' για εξονυχιστικό έλεγχο.⁸

Όλα αυτά γίνονταν σε ειδικούς χώρους των αεροδρομίων «εκτός της συνθήκης Σένγκεν». Εν τω μεταξύ βέβαια, αρκετοί από τους 4.000 Έλληνες⁹ που μετέβαιναν καθημερινά αεροπορικά στη Γερμανία μέσα στο Νοέμβρη, δεν ήταν τίποτα τυχαίοι. Ήταν φίλοι της Αριστοτελείας Πελώνη και του Αλέξη Παπαχελά, είχαν επαγγελματικά ραντεβού και ακαδημαϊκά συνέδρια, έπρεπε να προλάβουν άλλα αεροπλάνα, ήξεραν ότι το «ταρμάκ» είναι το υλικό με το οποίο στρώνονται οι διάδρομοι προσγείωσης, και πάει λέγοντας. Το κόσμημα της ελληνικής επιχειρηματικότητας που λέγεται Aegean ανησυχούσε. Οι έλεγχοι διαβατηρίων μόνο για Έλληνες ήταν πρόβλημα.

Ακόμα μεγαλύτερο πρόβλημα όμως, ήταν η γερμανική αιτιολόγηση αυτής της τόσο γερμανικής συμπεριφοράς. Ούτε λίγο ούτε πολύ, το γερμανικό υπουργείο των Εσωτερικών ισχυριζόταν ότι «στο πλαίσιο δειγματοληπτικών ελέγχων στις πτήσεις από την Ελλάδα, στο διάστημα Ιανουαρίου-Οκτωβρίου 2017, εντοπίστηκαν περίπου 1000 παράνομες αφίξεις, ένας αριθμός που είναι πολλαπλάσιος από όλες τις άλλες πτήσεις εντός της Σένγκεν».¹⁰ Και αφού οι έλεγχοι ήταν «δειγματοληπτικοί», οι Γερμανοί, δεινοί χρήστες της στατιστικής ήδη από την εποχή του Μπίσμαρκ, προφανώς υποπτεύονταν ότι δεκάδες χιλιάδες «παράνομοι» εισέρχονταν στη Γερμανία από την Ελλάδα με αεροπλάνο. Οπότε οργάνωσαν ελέγχους διαβατηρίων μόνο για Έλληνες και ταυτόχρονα διέρρευσαν προς τον γερμανικό τύπο ότι «ο βαλκανικός διάδρομος είναι ακόμη ανοιχτός» και δια μέσω του «διακινούνται από την Ελλάδα προς τη Γερμανία 15.000 άτομα κάθε μήνα». Ο Γερμανοί μαχόμενοι δημοσιογράφοι διασκέδασαν δεόντως με αυτή την πληροφορία επί μία εβδομάδα, δίχως οι ανθρωπιστές βετεράνοι της Ειδομένης να ειδοποιηθούν για να γιορτάσουν αυτή την κατόπιν εορτής επιτυχία τους.¹¹

Σόρι τώρα που θα αμφισβητήσουμε ακροθιγώς τον επαγγελματισμό των αρμόδιων ελληνικών υπουργείων, αλλά η ελληνική αντίδραση σε αυτή την ξαφνική γερμανική επίθεση, υπήρξε κάπως... αμήχανη. Οι Έλληνες σημείωσαν εκατό φορές ότι «οι διαμαρτυρίες προς το Βερολίνο έγιναν σε εξαιρετικά χαμηλούς τόνους». Ταυτόχρονα σημείωσαν ότι «στην Αθήνα υπάρχει εξαιρετική ενόχληση για τη συγκεκριμένη κατάσταση». Ταυτόχρονα κατέδωσαν τους διπλανούς, δηλαδή τους φίλους και σύμμαχους Βούλγαρους, επισημαίνοντας ότι «από την Κωνσταντινούπολη προς την Κεν-

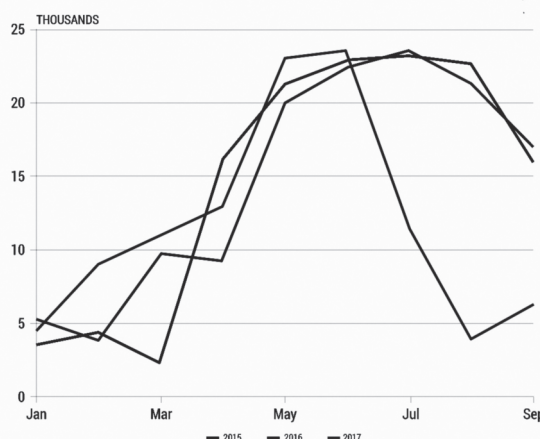

Η ΜΑΓΕΙΑ ΤΩΝ ΑΡΙΘΜΩΝ

Προφανώς κανείς δεν ασχολείται με την ανάγνωση των ακατανόητων διαγραμμάτων που συνοδεύουν τα σχετικά άρθρα. Αν πάντως ασχολούνταν, θα έβλεπε ότι «τα νησιά» δεν είναι «κλειστά». Αντίθετως, οι «μεταφορές στην ενδοχώρα από τα νησιά» διεξάγονται με κανονικότητα, τόσο που ο αριθμός των εγκλείστων στα νησιά να διατηρείται σταθερός, περίπου στις 15.000,¹² ενώ πάνω δεξιά βλέπουμε ότι ακριβώς τόσοι μεταφέρθηκαν από τα νησιά στην ενδοχώρα. Πιθανόν είναι αυτό που εννοεί ο κύριος Μουζάλας όταν λέει ότι «το νερό έχει μπει στο αυλάκι» (κάτω στη μέση).

Σύμφωνα με τους μύθους της πατρίδας μας, αυτές οι «μεταφορές στην ενδοχώρα», «θα παραμείνουν στην Ελλάδα όπου και θα εξεταστεί το αίτημα ασύλου που έχουν υποβάλλει»- δηλαδή πρόβλημα, πλημμύρα και παρομοιώσεις με ρευστά.¹³ Αυτό που συμβαίνει στην πράξη είναι ότι αυτές οι δεκάδες χιλιάδες μεταναστών εργατών εισέρχονται στην ευρωπαϊκή «περιστρεφόμενη πόρτα»: πληρώνουν τη μαφία, γίνονται πηγή ευρωπαϊκών χρηματοδοτήσεων (δείτε τις «θέσεις που δημιουργούνται», στα δεξιά του διαγράμματος), δουλεύουν στις αγροτικές εργασίες, πηγαίνουν στη Γερμανία, συλλαμβάνονται, ξαναγυρνούν, κ.ο.κ.

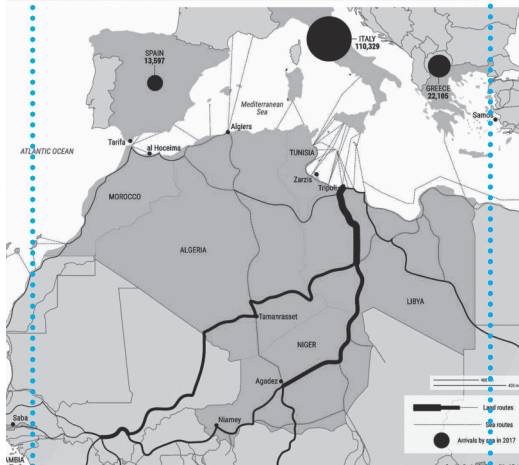
Migrant Arrivals in Italy

ΚΑΝΟΝΙΚΟΠΟΙΗΣΗ

Αυτό το διάγραμμα απεικονίζει τις αφίξεις μεταναστών στην Ιταλία ανά έτος και μήνα. Η γραμμή του 2017 είναι η στενότερη γραμμή που κορυφώνεται τον Μάιο, οι άλλες δύο αντιστοιχούν στο 2015 και το 2016. Η γραμμή του 2017 αντιστοιχεί στην περίοδο έπειτα από τη συμφωνία του ιταλικού κράτους με τους Λίβυους πολέμαρχους. Όπως παρατηρούμε, ο μέγιστος αριθμός αφίξεων παραμένει αξιοσημείωτα όμοιος με πριν, αλλά υφίσταται για λιγότερο χρόνο. Αν οι πολέμαρχοι είχαν ως αποκλειστικό έργο τον περιορισμό της μετανάστευσης, προφανώς αυτό το μέγιστο θα ήταν μικρότερο. Στην πραγματικότητα όμως, οι πολέμαρχοι κανονίζουν τη μετανάστευση αναλόγως αναγκών. Επιστρέφουν ενίοτε στο παλιό μέγιστο, αλλά σε συγκεκριμένες, προφανώς συμφωνημένες χρονικές στιγμές. Δηλαδή αυτό που απεικονίζεται εδώ δεν είναι απαγόρευση, αλλά κανονικοποίηση και έλεγχος. Προφανώς οι πολέμαρχοι ξέρουν τη δουλειά τους.¹⁴

Migrant Routes into Europe through the Mediterranean

ΛΙΒΥΗ - ΠΑΤΡΑ

Πρόσφατα υπέπεσε στην αντίληψή μας ότι υπάρχουν και τρόποι να εισέλθει κανείς στην ελληνική επικράτεια από τη Λιβύη. Αλλά αυτή η διαδρομή απουσιάζει χαρακτηριστικά από τους ελληνικούς προβληματισμούς, προφανώς γιατί δεν έχει να κάνει με τα ελληνικά νησιά, τον ΦΠΑ τους, και τη «συμφωνία Ε.Ε. Τουρκίας». Πάντως, οι μετανάστες που έρχονται από τη Λιβύη απασχόλησαν πρόσφατα τον ελληνικό τύπο ως «πρόβλημα στην Πάτρα», δίχως ροές, καταμετρήσεις βάρκα με τη βάρκα και πάει λέγοντας. Δηλαδή, έπειτα από κάτι επεισόδια με νεκρούς, απλά πήγαν οι μπάτσοι και τους κλωτσάγανε.¹⁵

ΠΑΓΩΣΕ Η ΤΣΙΜΙΝΙΕΡΑ

Αυτό είναι, λέει, η «απεργία» των λέσβιων στα τέλη του Νοέμβρη. Δηλαδή ο καράφλας μπροστά είναι απελπισμένος εργάτης που απεργεί. Και οι κυρίες γύρω του, έχουν μπουχτίσει να ακούνε κάθε πρωί την τσιμινιέρα.

Αν όμως λάβουμε υπ' όψη ότι οι πρόσφατες «απεργίες» των καλών νησιωτών είχαν για μόνιμο βασικό τους θέμα την αύξηση του ΦΠΑ, ιστώνουμε. Προφανώς πρόκειται για μαγαζάτορες και ελαιοπαραγωγούς, δηλαδή τους αυτοεργαζόμενους και τους υποστηρικτές του πρόσφατου πογκρόμ.¹⁶

τρική και Βόρεια Ευρώπη κατευθύνονται σε καθημερινή βάση πάνω από 2000 φορτηγά», δίχως να αναλάβουν το ρίσκο να πουν τι έχουν μέσα τα φορτηγά. Ταυτόχρονα προσπάθησαν να αποκαταστήσουν την τιμή των Ελλήνων συνοριοφυλάκων σημειώνοντας ότι «το πρώτο δεκαήμερο του Νοεμβρίου συνελήφθησαν από τις ελληνικές αρχές συνολικά 1.800 άτομα προτού επιβιβαστούν σε αεροπλάνα που εξυπηρετούσαν πτήσεις εξωτερικού».¹⁷ Ταυτόχρονα έβγαλαν στη φόρα μια ξεκούδουνη ιστορία με «γερμανό τζιχαντιστή» που πέρασε από τη Γερμανία στην Τουρκία μέσω Ελλάδας χωρίς να ειδοποιηθούν οι ελληνικές αρχές.¹⁸ Ταυτόχρονα, οι Έλληνες ξεκίνησαν να κάνουν και οι ίδιοι «δειγματοληπτικούς ελέγχους σε Γερμανούς ταξιδιώτες» που έφταναν στα ελληνικά αεροδρόμια, αλλά πιθανότατα το μετάνιωσαν και τα παράτησαν.¹⁹

Μπορούμε μόνο να φανταστούμε πόσο ακατανόητα είναι όλα αυτά για κάποιον που πιστεύει στα παραμύθια του αριστερού κρατικού ενδιαφέροντος για τις «ανθρώπινες ψυχές», των καπιταλιστικών κρατών που «δεν χωράνε άλλους» μετανάστες εργάτες, των «ερμητικά κλειστών συνόρων», των «ανίκανων μπάτσων» και πάει λέγοντας. Αλλά ας μη στεναχωριούνται οι πιστοί! Όπως θα δούμε αμέσως, η μέθοδος της παρανομοποίησης και των τεσσάρων καρδιών της ασφαλέστερης χώρας του κόσμου, όχι μόνο αφήνει τους ενδιαφερόμενους με πολύ λιγότερες απορίες, αλλά και οδηγεί σε όλο και καλύτερη κατανόηση της τεχνικής και πολιτικής λειτουργίας του «θεάματος των συνόρων»!

ΕΞΗΓΗΣΕΙΣ

Στα όσα προηγήθηκαν, ονομάσαμε το γερμανικό κράτος «σημείο 1». Το σημείο 1 χρειάζεται μετανάστες εργάτες - τροφή για τις καπιταλιστικές παραγωγικές διαδικασίες. Είναι γι' αυτό και όχι από την «αφελή καλοσύνη της κυρίας Μέρκελ» που το γερμανικό κράτος, κατά τη διάρκεια του θεάματος της Ειδομένης, δέχθηκε σε λίγες εβδομάδες ένα εκατομμύριο μετανάστες εργάτες εντός της επικράτειάς του. Από εκείνο το μεγάλο εγχείρημα και έπειτα, το γερμανικό κράτος, σε συνεργασία με τα κράτη μετάβασης (το σημείο 2), έστησαν μια κανονικοποιημένη διαδικασία παρανομοποίησης, εγκλεισμού και σταδιακής αποστολής μεταναστών εργατών: η «συμφωνία Ε.Ε. Τουρκίας» είναι μια τυποποιημένη μορφή αυτού που έχουμε στο παρελθόν ονομάσει «περιστρεφόμενη πόρτα».²⁰ Είναι γι' αυτό που το ελληνικό κράτος αποστέλλει (με το αζημίωτο) και το γερμανικό κράτος αποδέχεται 15.000 εργάτες το μήνα μόνο από τον βαλκανικό διάδρομο μέσω Ελλάδας.²¹

Η διαδικασία των διαρκών γερμανικών «δειγματοληπτικών μέτρησεων» στα αεροδρόμια είναι ενδεικτική της κανονικότητας της διαδικασίας. Το γερμανικό κράτος επί δέκα μήνες παρατηρούσε τους «λαθραίους των αεροδρομίων», όχι με κατασταλτικές, αλλά με ερευνητικές διαθέσεις, γιατί προφανώς ο αριθμός των «λαθραίων που τα καταφέρνουν» αποτελεί άρρητο κομμάτι των διακρατικών συμφωνιών. Επίσης το γερμανικό κράτος ασχολείται με τους Έλληνες των αεροπλάνων και όχι με τη συνεχή λειτουργία του «διαδρόμου των Βαλκανίων», γιατί από τον «διάδρομο» πραγματο-

ποιείται πολύ μεγαλύτερο τμήμα του σχετικού ωφέλιμου έργου (της μεταφοράς και δημιουργίας εργατικής δύναμης), οπότε καλά θα είναι η λειτουργία του να παραμένει απρόσκοπτη. Επίσης γιατί είναι η παρακώλυση των καθώς πρέπει και πολυάσχολων Ελλήνων των αεροπλάνων, και όχι η παρακώλυση των «προσφύγων», που δημιουργεί πραγματικό πρόβλημα στο ελληνικό κράτος.

Στην προηγούμενη ενότητα ονομάσαμε το ελληνικό κράτος «σημείο 2». Το «σημείο 2», με το αζημίωτο, έχει αναλάβει την ευθύνη διαχείρισης της παρανομοποίησης, οργάνωσης του εγκλεισμού και ταυτόχρονα τροφοδοσίας του σημείου 1 με τους απαιτούμενους εργάτες. Η ξαφνική έναρξη των ελέγχων διαβατηρίων μόνο για Έλληνες στα μέσα του Νοέμβρη, ήρθε μάλλον ξαφνική στους Έλληνες. Αλλά όχι τόσο που να μην προλάβουν να ξεκινήσουν πρώτοι να κάνουν αυτό που δεν έκαναν τους δέκα υπόλοιπους μήνες, δηλαδή «ελέγχους στα αεροδρόμια». Ότι αυτοί οι έλεγχοι του πρώτου δεκαήμερου του Νοέμβρη απέδωσαν στους (ξάφνου) αποτελεσματικούς Έλληνες συνοριοφύλακες των αεροδρομίων 1800 συλλήψεις, ας θεωρηθεί επίσης «δειγματοληψία», δηλαδή ένα μέτρο του πόσοι υποψήφιοι εργάτες είχαν μετακινηθεί από την αρχή του χρόνου. 10 μήνες επί 3 δεκαήμερα το μήνα επί 1800 υποψήφιους εργάτες το δεκαήμερο μάς κάνει 54.000, έναν αριθμό σχεδόν τετραπλάσιο από τις 15.000 που «πνίγουν τα ελληνικά νησιά» τόσο καιρό. Ότι αυτοί οι έλεγχοι δεν διεξάγονταν πριν, αλλά ξεκίνησαν με άνεση και αποτελεσματικότητα να διεξάγονται αμέσως μόλις «υπήρξε πρόβλημα», είναι απόδειξη ενός ήδη γνωστού γεγονότος: ότι αυτοί που εμπορεύονται παράνομους εργάτες από τα ελληνικά αεροδρόμια, είναι οι ίδιοι που φυλάνε τα αεροδρόμια, δηλαδή η ελληνική αστυνομία, τα δυνητικά έσοδα της οποίας υπολογίζονται αν πολλαπλασιάσουμε 54.000 «παράνομους» επί 3.000 ευρώ το κεφάλι (βγαίνουν εκατόν πενήντα εκατομμύρια ευρώ χωρίς ΦΠΑ). Ότι αυτοί οι έλεγχοι δεν αφορούν τον «διάδρομο των Βαλκανίων» είναι ένδειξη του από πού ακριβώς γίνεται η περισσότερη δουλειά.

Απομένει βέβαια ένα ανεξιχνίαστο σημείο. Συγκεκριμένα, απομένει το ερώτημα του τι ακριβώς ώθησε τους Γερμανούς αρμόδιους στις αρχές του Νοέμβρη, μετά από μήνες ομαλής λειτουργίας του θεάματος των συνόρων, σόρι, της «συμφωνίας ΕΕ-Τουρκίας», να ξεκινήσουν τους ελέγχους διαβατηρίων μόνο για Έλληνες. Δώστε βάση γιατί εδώ είμαστε έτοιμοι να χρησιμοποιήσουμε το σύνολο του αναλυτικού μας μοντέλου, και συγκεκριμένα τον συνδυασμό των σημείων 1 (η Γερμανία), 2 (το ελληνικό κράτος) και 4 (τα «νησιά»). Γενικώς, τα τεκταινόμενα γύρω από το «προσφυγικό ζήτημα» αποτελούν τμήμα των διαπραγματεύσεων με θέμα τη διανομή των ευρωπαϊκών «προσφυγικών» χρηματοδοτήσεων, οι οποίες είναι, όπως γνωρίζουμε, διαρκείς.²² Για τον τελευταίο χρόνο ειδικότερα νομίζουμε ότι η όλη υπόθεση ξεκινάει από τον μεγάλο κρυφό καημό του ελληνικού κράτους και των αγαθών νησιωτών του, δηλαδή την αύξηση του ΦΠΑ στα «νησιά». Όπως θα θυμούνται οι πιστοί αναγνώστες, αυτή η αύξηση, αποτελούσε τμήμα της «προδοσίας του Σύριζα» το 2015. Έκτοτε συνεχώς αναγγέλεται, αλλά ουδέποτε εφαρμόζεται, γιατί στην ουσία θα αναίρεσει σημαντικό κομμάτι

της ελληνικής κρατικής προστασίας προς τον ρωμαλέα εξαγωγικό τομέα του τουρισμού.²³ Για να το πούμε ευθέως, είναι νομίζουμε βέβαιο ότι οι Έλληνες, από το 2015 και μετά, προσπαθούν να συνδέσουν τις διαπραγματεύσεις «για το προσφυγικό» με την (μη) αύξηση του ΦΠΑ στα νησιά. Έτσι, με μία κίνηση εξηγούνται πολλά παράξενα. Από τη μια οι λόγοι για τους οποίους οι «απεργίες στα νησιά», που τάχα έγιναν «για τους πρόσφυγες» το φθινόπωρο, στην πράξη κουβαλούσαν πανό που έγραφαν «όχι στην αύξηση του ΦΠΑ». Από την άλλη οι λόγοι για τους οποίους αυτές οι «απεργίες» συνέπεσαν με την έναρξη του ελέγχου διαβατηρίων μόνο για Έλληνες στα γερμανικά αεροδρόμια. Τέλος, οι λόγοι για τους οποίους οι διαδηλώσεις που ακολούθησαν το πογκρόμ στη Λέσβο, επίσης κουβαλούσαν πανώ σχετικά με τον ΦΠΑ, θέμα που άλλωστε απασχόλησε τις συζητήσεις των αρμοδίων με τον άρτι σπεύσαντα πρωθυπουργό. Το γεγονός ότι οι Γερμανοί αποφάσισαν να παρενοχλήσουν τους φίλους του Παπαχελά που αριβάρουν με αεροπλάνο (και βέβαια το κόσμημα της ελληνικής επιχειρηματικότητας που λέγεται Aegean) και όχι τις «ροές» του «βαλκανικού διαδρόμου», είναι ενδεικτικό του γεγονότος ότι οι «ροές» είναι μια χαρά εκεί που βρίσκονται.

Πρέπει φυσικά να παραδεχτούμε ότι το σημείο από το οποίο μιλάμε (πανκς των Εξαρχείων δίχως διορισμό σε στρατόπεδο συγκέντρωσης, ΜΚΟ ή την ΚΕΕΡΦΑ), είναι τέτοιο που δεν μπορούμε να ξέρουμε με σιγουριά τι μύγα τσιμπάει κάθε τόσο τους Γερμανούς εταίρους μας και τους αγαθούς νησιώτες μας. Ξέρουμε όμως ότι ο ρόλος του σημείου 2 είναι ρόλος διαρκούς διαπραγμάτευσης και ότι αυτή η διαπραγμάτευση δεν γίνεται αντιληπτή παρά έμμεσα. Μπορεί κανείς να την διαισθανθεί παρακολουθώντας την ένταση των θρήνων για «τα ελληνικά νησιά που πνίγονται». Να παρακολουθήσει την εξέλιξη της μέσω επεισοδίων όπως ο έλεγχος διαβατηρίων μόνο για Έλληνες και το πογκρόμ της Λέσβου. Να υποπτευθεί τα πραγματικά διακυβεύματα μέσω παρακολούθησης των «απεργιών» των καλών νησιωτών με αίτημα... τον ΦΠΑ στα νησιά. Και να περιμένει το μέλλον. Όπου άλλα «ανεξήγητα επεισόδια» θα προστεθούν στο σωρό για να εξηγήσουν τα προηγούμενα. Έτσι συμβαίνει με το «μεταναστευτικό ζήτημα», χρόνια τώρα.

1. Για τις τελευταίες μας προσπάθειες στο διαδίκτυο δεξ «Διαγωνισμός: Η Ασφαλέστερη Χώρα του Κόσμου», antifascripta.net, 14-18/11/2017. Στο έντυπο, «Οι Τοπικές Κοινωνίες στις Επάλξεις: Έργα και Ημέρες των Νησιωτών Κανίβαλων εν Έτει 2016», Antifa #58, 12/2017.

2. Σχετικά και αναλυτικά δείτε το Αυτόνομες Ομάδες από την Αθήνα, Σχεδόν Αόρατοι: Η Παρανομοποίηση της Εργασίας ως Κρατική Στρατηγική για τη Μετανάστευση, Antifa Scripta, 2013, (Α' Έκδοση 2009).

3. Η πιο πρόσφατη προσπάθειά μας να περιγράψουμε την εμπλοκή της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής με το «προσφυγικό ζήτημα» είναι το «Λεφτά, Φασίστες και F-16: Η Μεταναστευτική Πολιτική του Αρχιπελάγους», Antifa #57, 10/2017.

4. Εξαιρετικό παράδειγμα η Ίος, που από τόπος αποθήκευσης πρεζάκηδων στον μεσοπόλεμο, μετατράπηκε, από το 1970 και μετά, σε τόπο αποθήκευσης τουριστών. Φυσικά οι δύο περίοδοι της νήσου συνδέονται από τη σταθερή ενασχόληση με το εμπόριο ναρκωτικών. Για

την Ίο στον μεσοπόλεμο, δεξ «Ιστορίες του Τεκέ», Antifa #57, 10/2017.

5. Τάνια Γεωργιοπούλου, «Σε Δύο Μέρες Έφτασαν 465 Άτομα σε Λέσβο και Χίο», Καθημερινή, 17/11/2017.

6. Οι επαγγελλόμενες «απεργίες» των νησιωτών το φθινόπωρο του 2017 είχαν βασικό αίτημα, όχι το «προσφυγικό ζήτημα», αλλά το πολύ λιγότερο προβλεπόμενο καίτοι εξίσου φλέγον «ζήτημα του ΦΠΑ». Σχετικά δεξ Τάνια Γεωργιοπούλου, «Απεργία για τον ΦΠΑ στα Νησιά του Αιγαίου», Καθημερινή, 22/11/2017. Το ίδιο ακριβώς έγινε και έπειτα από το πρόσφατο πογκρόμ στη Λέσβο.

7. Ανθή Παζιάνου, «Το Κέντρο της Μόριας Έτοιμο να Εκραγεί», Καθημερινή, 15/11/2017.

8. Αριστοτελία Πελώνη, «Οδύσσεια σε Γερμανικά Αεροδρόμια», Καθημερινή, 21/11/2017.

9. Το ημερήσιο νούμερο αφίξεων στο Γιάννης Σουλιάτης, «Έλληνες Αστυνομικοί στα Γερμανικά Αεροδρόμια», Καθημερινή, 23/11/2017.

10. Ξένια Κουναλάκη, «Χίλιες Παράνομες Αφίξεις από την Ελλάδα», Καθημερινή, 22/11/2017.

11. Πλάκα κάνουμε· είμαστε βέβαιοι πως οι πραγματικοί βετεράνοι της Ειδομένης (αλλά όχι οι κολασούζοι τους), είναι πολύ καλά πληροφορημένοι για τους τομείς αρμοδιότητάς τους. Τα λεγόμενα του γερμανικού τύπου αναφέρονται πολύ διακριτικά στο Βασίλης Νέδος, «Διάβημα Αθήνας στο Βερολίνο», Καθημερινή, 17/11/2017.

12. Αυτή η εκτίμηση επαναλαμβάνεται διαρκώς. Για παράδειγμα δεξ Τάνια Γεωργιοπούλου, «Εκτός Ελέγχου Πρόσφυγες και Κάτοικοι στα Νησιά», Καθημερινή, 23/11/2017.

13. Τάνια Γεωργιοπούλου, «Χειμερινός Εφιάλτης για Νησιώτες και Πρόσφυγες», Καθημερινή, 19/11/2017.

14. Το διάγραμμα από το «In Europe, as Migration Falls, Nationalism Rises», Geopolitical Futures.com, 18/5/2018.

15. Ο χάρτης από το ίδιο. Για την Πάτρα δεξ Ηλίας Κανίστρας, «Πεδίο Μάχης το Νέο Λιμάνι της Πάτρας», Καθημερινή, 7/3/2018.

16. «Διαγωνισμός: Η Ασφαλέστερη Χώρα του Κόσμου. Το Φαβορί -- Ελλάδα», antifascripta.net, 14-18/11/2017.

17. Όλα αυτά στο ίδιο άρθρο του Βασίλη Νέδου. Η ξαφνική αυστηρότητα των ελληνικών ελέγχων συνεχίστηκε και στις 21 Νοεμβρίου, μεταξύ 4.000 επιβατών από την Ελλάδα, «για παράνομη είσοδο εντοπίστηκαν μόνο δύο ταξιδιώτες». Σχετικά δεξ Γιάννης Σουλιάτης, «Έλληνες Αστυνομικοί στα Γερμανικά Αεροδρόμια», Καθημερινή, 23/11/2017.

18. Γιάννης Σουλιάτης, «Ο Έπικίνδυνος Ισλαμιστής» και τα Λάθη των Βαυαρικών Αρχών», Καθημερινή, 22/11/2017.

19. Αριστοτελία Πελώνη, «Ελλάδα - Γερμανία: Τριμερής Συνάντηση με Στόχο την Αποκλιμάκωση της Έντασης», Καθημερινή, 22/11/2017.

20. Πάμε πάλι: Αυτόνομες Ομάδες από την Αθήνα, Σχεδόν Αόρατοι: Η Παρανομοποίηση της Εργασίας ως Κρατική Στρατηγική για τη Μετανάστευση, Antifa Scripta, 2013, (Α' Έκδοση 2009). Το γράψαμε μια φορά και το κάνουμε συνέχεια copy paste.

21. Το γεγονός ότι ακριβώς τόσοι «πλημμυρίζουν τα ελληνικά νησιά» τόσο καιρό, ας θεωρηθεί επίδειξη της τεχνολογικής λειτουργίας των αριθμών στο δημόσιο λόγο· δηλαδή επίδειξη του τρόπου με τον οποίο όποιος κοιτάζει νούμερα δίχως να κάνει τον κόπο να σκεφτεί τι σημαίνουν, μετατρέπεται με μαγικό τρόπο σε ηλίθιο.

22. Για προηγούμενες φάσεις της διαπραγμάτευσης, δεξ «Διαγωνισμός: Η Ασφαλέστερη Χώρα του Κόσμου. Το Φαβορί -- Ελλάδα», antifascripta.net, 14-18/11/2017.

23. Για το «ζήτημα του ΦΠΑ» και τη σχέση του με τον ελληνικό τουρισμό και το «μνημόνιο», δεξ «Εθνη Κράτη, Καπιταλιστική Κρίση, Δημοψηφίσματα και τα ATM που περίσσεψαν από τον Δεκέμβριο», Antifa #47, 7/2015.

24. Ο αναγνώστης μπορεί να βρει αυτό το μαγικό μάντρα, μαζί με άλλα ενδιαφέροντα στοιχεία, στο «Η Καλή Κυρία από την Κόλαση: Ένας Χρόνος και Τρεις Μήνες Εθνικοσοσιαλιστικής Μεταναστευτικής Πολιτικής», Antifa #51, 4/2016.

ΔΩΣΕ ΦΠΑ. ΠΑΡΕ ΠΡΟΣΦΥΓΑ

Αυτό από την άλλη, είναι η «συγκλονιστική απεργία» των χιωτών την ίδια ημέρα. Όπως βλέπετε, ορισμένα πρωτοπόρα τμήματα του εργατικού κινήματος (συγκεκριμένα οι ακρίτες μηχανικοί του ΤΕΕ/ΝΕ Χίου), έχουν πλέον παραιτηθεί από τις αταξικές ουτοπίες της νιότης τους και προσκολλούνται στον ρεαλισμό που επιβάλλει η κρίση.

ΤΟ ΞΕΧΑΣΜΕΝΟ ΜΑΝΤΡΑ

Και ετούτο εδώ είναι από την ταυτόχρονη υπερκαθολική σουπερμαζική караγενική «απεργία» στη Λήμνο.

Είναι νομίζουμε η ώρα να υπενθυμίσουμε στους αναγνώστες μας ότι, όταν δεν καταλαβαίνουμε τίποτα, μπορούμε, ως τελευταίο καταφύγιο, να επαναλάβουμε από μέσα μας το μάντρα:

Τα καπιταλιστικά κράτη επιζητούν τη μετανάστευση.

Τα καπιταλιστικά κράτη μπορούν να ελέγξουν -και ελέγχουν- τη μετανάστευση.

Τα καπιταλιστικά κράτη δεν ενδιαφέρονται για την «ανθρώπινη ζωή».

Τα καπιταλιστικά κράτη ενδιαφέρονται για την δημιουργία της εργατικής δύναμης και τον διακρατικό ανταγωνισμό.²⁴